

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΑΓΡΥΠΝΕΙ

ΟΤΑΝ ἔβαλε ἡ κόρη τὸ στεφάνι κ' ἔγινε γυναῖκα τοῦ ἡμερου, τοῦ ταπεινοῦ, τοῦ περασμένου σὰ χρόνια ἐκείνου ἀνθρώπου, ἡ κόρη ἦτανε κ' ἐκείνη ἡμερη καὶ ταπεινὴ καὶ σὰ χρόνια κάπως περασμένη.

Εἶχε χαρῆ τῇ νειότη της μ' ἐκείνον, ποῦ μοναχὴ της εἶχε τὸν διαλέξῃ. Καὶ τώρα δέχτηκε τὸν ἄλλον, ποῦ τῆς ἔδωσαν χωρὶς νὰ τῇ ρωτήσουν, σὰν κόρη καλοπίχειρη κ' ὑπομονετική. Τοῦ πόθου ἡ ξεθυμασμένη φλόγα τώρα σ' αἰσθήματα πειὸ φρόνιμα καὶ μαλακὰ τὴν ὀδηγοῦσε.

Σ τὴν ἀρχὴ ἔνοιωσε κάποιον φόβον ὅσον τὸν καινούριον της τὸν ἄντρα. Ἡ συντροφία του, ἡ μονότονη, ἕναν ψυχρὸν ἀγέρα ἔχυνε τριγύρω στὴ ζωὴ της. Τότε δὲν ἄργησε ν' ἀποζητήσῃ τὴν παλιὰν ἀγάπη της καὶ νὰ τῇ βάλῃ σκέπασμα πειὸ γνώριμον στὸ καινούριον πάπλωμά της, ποῦ δὲν ἦταν ἀρκετὸ νὰ τῇ ζεστοκοπήσῃ.

Ἔτσι ὁ παλιὸς ὁ φίλος ἔγινε κ' ὁ φίλος τοῦ σπιτιοῦ, ὁ πειὸ ἀκριβὸς κ' ἐμπιστεμένος. Ὁ πειὸ καθάριος σύντροφος τοῦ νοικοκύρη σ' ὅλα. Ὁ φόβος τῆς γυναίκας ἄρχισε πειὰ νὰ χάνεται. Τ' ἀντρός της ἡ καλωσύνη, τὸ μέτωπο τ' ἀκύμαντο, τ' ἀνύποπτο τὸ βλέμμα, τὸ φέρεσίμου του τ' ἀπαράλλαχτο σὲ κάθε ὥρα, ἔδιωξαν πειὰ τὰ πλανερὰ φαντάσματα κ' ἄπλωσαν ὅσον τὸ πνεῦμα της μὴν ἀτάραχη γαλήνη, ποῦ ἀνέμου πνοὴ καμμιὰ δὲ θὰ τῇ χαλοῦσε πειὰ.

Ἡ αἰσταντικὴ γυναῖκα, πλέοντας ὅσον αὐτὴ τὴν εὐτυχία της, ἔνοιωθε ἀπόκρυφες λαχτάρεις ν' ἀνεβαίνουν μέσα της. Ὅ,τι ἱλαρὸ καὶ τρυφερὸ λουλοῦδι μπορεῖ σὲ καρδιὰν γυναίκα νὰ βλαστήσῃ, βλάστηκε κ' ἀνθοβόλησε ὅσον τῆς αἰσταντικῆς γυναίκας τὴν καρδιά. Ἀγάπη γλυκερὴ, λατρείας ἔξαψη, σὰν ἀνατρίχιασμα νεροῦ στεκούμενου καὶ κάποιον θάμπωμα βουβό, ποῦ δὲν ἀπέχει ἀπ' ὅ,τι λέμε σεβασμό, ἀνέβαιναν σὰν κύματα, ποῦ ἀκολουθοῦν τὸ ἕνα τ' ἄλλο, ἀπλώνονταν καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς φοβέριζαν νὰ πνίξουν τὴν καλὴν γυναῖκα. Μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς καὶ τὴν ἀτέλειζε ἢ πλημμύρα τῆς εὐτυχίας της. Τὴν ἔφερνε σὲ σημεῖον νὰ μετα-

νοιώση γὰ τ' ἁμαρτωλὰ τὰ περασμένα της. Ἴσως καὶ πικρὰ νὰ κλάψῃ μάλιστα.

Μέσ' τῆς ἀπελπισιᾶς καὶ στής μετάνοιες της ζήτησε καὶ πάλι παρηγοριὰ κί' ἀλάφρωσι τοῦ κρυφαγαπημένου της τὰ στήθια. Μεράστηκε μ' αὐτὸν τὰ αἰσθήματά της τὰ τόσο εὐγενικά. Ὁ παλιός, ὁ ἡσυχός, ὁ ἔρωτάς τους εἶχε πεθάνῃ πειὰ καὶ γιὰ τοὺς δυό. Τώρα σάν ἓνα χειμωνιάτικο ἀγάτης ξάνθισμα φύτρωνε ἀνάμεσό τους, περιπλεγμένο μὲ τὴν ἀπειρη, τὴν πειὸ τρυφερὴ ἀγάτη, ποῦ εἶχανε κ' οἱ δυὸ ἐρωτημένοι 'σ τὸν καλόγνωμο τὸ σύζυγο. Τέτοιος ὁ ἔρωτάς τους ἦταν ἀγνότερος καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα δυὸ λουλουδιῶν, ποῦ χωρισμένα στής δυὸ ἄκρες τοῦ περιβολιοῦ, ρίχνουν ἀπάνου ἀπ' αὐτὸ τοὺς πλοκαμούς τους καὶ τὸ ἰσκιώνουν. Κανένα κακὸ δὲν κάνουνε στὸν περιβολάρη τὰ λουλούδια. Κί' ἂν τοὺς ἔλεγε κανεὶς πῶς ἁμαρτάνουν, θ' ἀποροῦσαν. Ἔτσι κ' οἱ ἐρωτημένοι θὰ παραξενεύονταν, ἂν θύμωνε, ἂν ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ἐκδίκησίν του ὁ νόμιμος ὁ σύζυγος. Κί' ἂν ἀποφάσιζαν νὰ τὸν ρωτήσουν, δὲ θὰ μπορούσε ὁ ἄμοιρος νὰ τοὺς τὸ ξηγήσῃ.

Ἦτανε σπαραγμὸς γι' αὐτοὺς ὁ ξαφνικός, ὁ θάνατός του. Ὁ ἐξαγνισμένος ἔρωτάς τους ἔλαβε τὸν τελευταῖο του καθαρμὸ σ' τὰ δάκρυα ποῦ ἔχυσαν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου. Κί' ὁ λόγος, ποῦ ἔβγαλε ὁ ἐραστής ἀπάνω 'σ τὸ νεκρὸ, ἔκαμε ὅσους τὸν ἄκουσαν νὰ κλάψουν μὲ τὸ δίκηρο τους τὸ θάνατό του καὶ ν' ἀπορήσουν μὲ τὴ δύναμη ποῦ ἀνέβασε τὸ ρήτορα 'σ τὰ πειὸ ψηλὰ τοῦ πόνου καὶ τῆς συμπάθειας κεφαλόσκαλα.

Ἄφου πέρασαν οἱ μέρες τῆς παρηγοριᾶς, ἡ χήρα εἶπε σ' τὸ φίλο της:

— Ἐχὼ μεγάλο κριμα 'σ τὴν ψυχὴ μου. Ἀπάτησα τὸ μακαρίτη. Τὴν τελευταία στιγμὴ, πρὶν ξεψυχήσῃ, γύρισε 'σ τὸν ἑαυτό του καὶ μὲ φώναξε: «Πεθαίνω, μοῦ εἶπε, καὶ λυποῦμαι ποῦ σ' ἀφίνω μοναχῇ. Μ' ἔτρωγε πάντοτε μί' ἀμφιβολία. Στάθηκες πιστὴ 'σ τὸν ἄντρα σου; Τίμησες τ' ὄνομά μου, σὰ γυναῖκα ἄξια νὰ τὸ φέρῃς; Ὁρκίσου μου! — Ὁρκίζομαι! τοῦ εἶπα. — Μὴ λησιμονῆς πῶς καὶ μὲ τὸ θάνατό μου εἶσαι γυναῖκα μου. Ἐνας δεσμὸς ἀδιάλυτος πάντα θὰ μᾶς κρατῇ. Κ' ἡ θύρα τοῦ τάφου μου ἀνοιχτὴ θὰ σὲ προσμένῃ. Θὰ εἶσαι πιστὴ 'σ τὸν ἄντρα σου; Θὰ φυλάξῃς ἀμόλυντο τ' ὄνομά μου; — Ὁρκίζομαι!»

— Καλὰ ἔκαμες καὶ τὸν ἀπάτησες, εἶπε ὁ φίλος. Ἔτσι πέθανε ἡσυχός, ὁ ἔρημος. Ἀλλά, κί' αὐτὸς δὲν φρόντισε ἂν ἦσυνα πιστὴ 'σ τὰ ζῶντα του, καὶ θέλει νὰ σ' ἔξη 'σ τὸν τάφο του φροντίδα; Τώρα ἄλλο δὲ μένει, γιὰ νὰ συχωρεθῆς, παρὰ νὰ παντρευτοῦμε. Τέτοια πρόβλεψη δὲν τὴν ἔκαμε, ὁ μακαρίτης. Κ' ἔκαμε καλὰ. Ἄς τιμήσωμε τὴ μνήμη του ὡς τοῦ γάμου μας τὴν ὥρα. Ἄν καὶ δὲν τοὺς μέλει γιὰ τέτοια τοὺς πεθαμένους.

Ἡ γυναῖκα δὲν ἠσύχασε. Ὡς τόσο ἔχτισε ὀλομαρμάρινον τὸν τάφο του. Μιὰ μέρα σηκώθηκαν οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι καὶ πῆγαν νὰ ἐπισκεφτοῦνε γιὰ πρώτη καὶ στερνὴ φορὰ τὸν τάφο

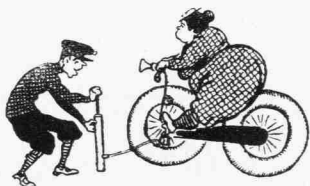
τοῦ νεκροῦ. Ἦθελαν νὰ συχωρεθοῦνε μὲ τὴ μακαρίτισσα ψυχὴ του. Κάπως καὶ νὰ τῆς ζητήσουνε τὴν ἄδεια γιὰ τὸ γάμο τους. Ἡ χήρα μάλιστα, θεοφοβούμενη, ποθοῦσε ν' ἀλαφρώσῃ τὴν ψυχὴ τῆς ξεμολογούμενῃ μὲ δάκρυα τ' ἄδικο ποῦ τοῦχε κάμῃ. Ὁ ὄρκος τῆς ὁ ψεύτικος ἦτανε βάρος ὅς τὴν ψυχὴ τῆς. Καὶ τὸ τελευταῖα λόγια τοῦ πεθαμένου, ἔνοιωθε, ἀκόμα τὴ φοβέριζαν. Κ' ἡ θύρα, ἡ πάντ' ἀνοιχτή, τοῦ τάφου ποῦ τὴν πρόσμενε νὰ κλείσῃ, τῆς ἔφερνε τρομάρα ὅς τὴ φαντασίᾳ τῆς. Ἦθελε νὰ κλείσῃ ἡ θύρα, ναί. Μόνο ποῦ κλείνοντας, ἤθελε νὰ μείνῃ αὐτὴ ἀπόξω.

Θαρρεμένος, εὐθυμος ὁ ἕνας — ἀνήσυχη, ταραγμένη ἢ ἄλλῃ, ἔσπρωξαν τὴ σιδερόφραχτὴ τὴ θύρα καὶ μπῆκαν μέσα. Ἐκεῖ κανεὶς δὲν ξέρεῖ τί ἐγίνε. Βράδυναζε ὅταν εἶχαν κατεβῆ ὅς τὸν τάφο. Τὰ σκοτάδια ἐκεῖ τοὺς ἠύρανε. Φαίνεται ἀπ' τὸν ἄνεμο, ἢ ἀπ' ἄλλο λόγο κύλισε ἡ θύρα ἀπρόσταχτῃ κ' ἔκλεισε μὲ κρότο φοβερὸν, ποῦ τράνταξε συνθέμελο τὸν τάφο σὰ βροντὴ τῆς δευτέρας παρουσίας. Τότε ἄγρια φανταχτερὰ πουλιὰ θὰ ξύπνησαν ὅς τὸ νοῦ τῶν ἀρραβωνιασμένων. Καὶ τοῦ νεκροῦ τὰ λόγια, ἴσως, ζωντανεμένα σ' ὄρνια ὀλόμαυρα, θὰ τίναξαν μὲ τρόμο τὰ φτερούγια ὀλόγυρά τους.

Τὴν αὐγὴ βρέθηκε ἡ χήρα νεκρὴ πεσμένη ἀπάνου ὅς τὴν ταφόπετρα. Κι' ὁ φίλος τῆς πιασμένος ἀπ' τὰ σίδηρα τῆς θύρας οὐρλιαξε. Κ' ἔκαμε χρόνο ὅσο νάρθη ὅς τὰ λογικά του. Ὁ πεθαμένος δὲ στάθηκε πολὺ ἀυστηρὸς ὅς αὐτόνε. Θέλησε μοναγὰ νὰ τὸν τρομάξῃ. Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα, τῆς ἔκαμε ὅ,τι κι' αὐτὴ φοβώτανε. Τῆς ἔκλεισε τὴ θύρα, πίσω τῆς.

Ἀθήνα, 7 τοῦ Μᾶη 1907

ΘΑΝΟΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Τὰ παιδρὰ τῆς γυναικείας ποδηλασίας

Ἐπέρβασις φουσκώματος